

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

RUGĂCIUNEA ȘI DREAPTA CREDINȚĂ PĂSTREAZĂ UNITATEA BISERICII

DUMINICA A 7-A DUPĂ PAȘTI

(a Sf. Părinți
de la Sinodul I Ecumenic)
(Rugăciunea lui Iisus)

SFINȚII IER. EUTHIE, EPISCOPUL
MELITINEI ȘI NICHITA, EPISCOPUL
CĂLCEDONULUI

În prima parte, Hristos S-a rugat pentru Sine: „Preaslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul să Te preaslăvească” (v. 1). El cere ca Tatăl să-L arate oamenilor, pentru ca atunci când ei Îl vor cunoaște pe El, de fapt, să-L cunoască pe Cel Care L-a trimis, adică pe Dumnezeu Tatăl. Astfel, lauda preamăririi va trece de la Fiul la Tatăl și de la Tatăl la Fiul, grație deoființimii Persoanelor Sfintei Treimi.

În partea a doua a rugăciunii, Domnul Iisus se roagă pentru Apostoli: „Eu pentru aceștia Mă rog; nu pentru lume Mă rog, ci pentru cei pe care Mi i-ai dat, că ai Tăi sunt. Și toate ale Mele sunt ale Tale și ale Tale sunt ale Mele și M-am preaslăvit întru ei” (v. 9-10); și pentru întărirea comuniunii în credință a celor ce cred în El și au dragoste față de El și de cuvântul Evangheliei Sale (v. 11-19). Sfinții Apostoli, deși au fost din lume, au fost consacrați slujirii lui Dumnezeu; de aceea putem afirma că ei au fost aleși și dați de Fiul pentru a fi în slujba Tatălui, căci toate ale Fiului sunt și ale Tatălui.

Mântuitorul Hristos nu exclude nici lumea din rugăciunea Sa, întrucât, după ce S-a rugat pentru Apostoli ca Dumnezeu-Tatăl să-i păzească în credință, El S-a rugat, în partea a treia a rugăciunii Sale, și pentru credincioși.

Așadar, Mântuitorul Hristos, în rugăciunea Sa, vrea ca Tatăl să ne iubească pe noi, oamenii, întocmai ca pe El Însuși, întrucât suntem „moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos” (Romani 8, 17). Noi creștinii însă, deși trăim în această lume, știm că destinația finală este Împărăția lui

Pericopa evanghelică rânduită să se citească, în cadrul Sfintei Liturghii, în duminica aceasta, închinată Sfinților Părinți de la Sinodul I Ecumenic, ne prezintă rugăciunea arhierescă, considerată a fi cea mai adâncă, consistentă și înălțătoare rugăciune a Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Această rugăciune, prin intermediul căreia Hristos Se înfățișează lui Dumnezeu Tatăl ca jertfă pentru noi, oamenii, a fost consemnată doar de Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan în capitolul 17 (v. 1-13) al Evangheliei sale și cuprinde toate cele trei forme distincte de rugăciune ale Bisericii: de laudă, de mulțumire și de cerere.

Dumnezeu, ceea ce ne motivează și determină să credem că Mântuitorul Hristos, Care este Același ieri, azi și în veci (Evrei 13, 8), va continua să ne descopere în veșnicie această mare taină a Sa, care este taina Împărăției celei cerești.

Rugăciunea aceasta a Mântuitorului Hristos este expresia dăruirii Lui în actul unificării oamenilor cu Dumnezeu Tatăl, după chipul unității dumnezeiești care există din vecie, între Fiul și Tatăl. Aplicată duminicii de astăzi, când sunt pomeniți Sfinții Părinți de la Sinodul I Ecumenic de la Niceea, din anul 325, sinod convocat la inițiativa și prin mijlocirea împăratului Constantin cel Mare, această rugăciune arhierescă îndeplinește rolul unui factor de unitate

în credință, pe fondul dezbinării produse de prima erezie din istoria Bisericii, arianismul, promovată de preotul Arie din Alexandria, care susținea, în mod eronat, că Hristos a fost prima creatură a lui Dumnezeu Tatăl, contestând astfel deoființimea Fiului cu Tatăl.

Toți cei 318 Sfinți Părinți participanți la acest sinod s-au străduit să reafirme, cu argumente din Sfintele Scripturi și din Tradiția mărturisitoare a Bisericii, egalitatea și consubstanțialitatea Fiului cu Dumnezeu Tatăl. Astfel, fiind călăuziți de Duhul Sfânt, aceștia au reușit să pună în evidență învățătura cea adevărată, alcătuind primele șapte articole din Simbolul de credință creștină.

Prin urmare, Sfinții Părinți de la Sinodul I Ecumenic de la Niceea, care au

mărturisit dumnezeirea Mântuitorului Iisus Hristos, sunt pomeniți special în această duminică, îndată după sărbătoarea Înălțării întru slavă a Domnului

Iisus Hristos Cel înviat, pentru a înțelege mai bine că, prin mărturisirea comună a dreptei credințe în Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, putem

păstra unitatea Bisericii și, prin aceasta, putem avea nădejdea mântuirii și dobândirii vieții veșnice. ❖

Diac. Marinel Laurențiu Marcu

SFÂNTUL MARE MUCENIC IOAN CEL NOU DE LA SUCEAVA

Cele mai vechi sfinte moaște de pe pământul țării noastre sunt moaștele Sfântului Mare Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava. Mare rol duhovnicesc au avut aceste sfinte moaște pentru Țara Moldovei, pentru domni și domnițe, pentru dregători și ostași, pentru călugări și credincioși, de-a lungul celor șase secole de când dăinuie aici. Multe sunt minunile ce s-au făcut la aceste sfinte moaște: au vindecat boli, au alinat lacrimi, iar țara și poporul nostru binecredincios au fost izbăviți de mari primejdii.

Sf. Mare Mucenic Ioan s-a născut în jurul anului 1300, din părinți creștini greci, iubitori de Dumnezeu, ceea ce l-a făcut să fie râvnitor al împlinirii poruncilor lui Hristos. Ocupația lui de bază era negoțul, călătorind adesea prin cetățile și târgurile de pe malurile Mării Negre. De loc era din cetatea Trapezunt de lângă Marea Neagră. Călătorind el oarecând cu corabia, vrăjmașul diavol, văzându-l că se roagă lui Dumnezeu și că postește, dar și că îi miluia și îngrijea pe oamenii ce pătimeau de boli pe corabie, a ridicat asupra lui pe stăpânul vasului, un om nemilostiv și rău.

Auzind acela că Ioan este creștin ortodox, se străduia să-l determine să renunțe la credința sa cea curată și să îmbrățișeze credința latinească. Sfântul Ioan, mergând pe mare, a început a-i arăta aceluia adevărul Ortodoxiei și l-a lăsat rușinat, biruindu-l în cuvânt. Ajungând ei în Cetatea Albă, care atunci era stăpânită de turci, stăpânul corabiei s-a dus la dregătorul cetății zicându-i că Ioan dorește să treacă la musulmani. Auzind acestea, dregătorul l-a chemat imediat la judecată pe Ioan, însă el l-a mărturisit cu mult curaj pe Hristos-Domnul înaintea tuturor. Pentru aceasta a fost bătut cu toiege apoi, legându-l în lanțuri, l-au aruncat în temniță.

A doua zi l-au adus din nou la judecată, dar Sf. Ioan, mărturisind că este creștin, a fost legat de un cal sălbatic și târât prin întreaga cetate. Iar un oarecare păgân, batjocorind pe mucenic, a luat o sabie și i-a tăiat capul. Deși mort, noaptea trupul Sf. Ioan strălucea de o lumină cerească, fiind păzit de trei bărbați sfinți. Preotul locului l-a îngropat în cele din urmă în biserică și a stat acolo peste 70 de ani, făcând multe minuni.

Voievodul Alexandru cel Bun, auzind de Sf. Ioan cel Nou, cu sfatul mitropolitului Iosif Mușat, trimite în anul 1402 boieri și oaste la Cetatea Albă să

aducă în țară moaștele Sfântului Ioan cel Nou, făcătorul de minuni. Cortegiul cu racla este întâmpinat în apropierea Iașilor de însuși domnul Moldovei, Alexandru cel Bun, cu mitropolitul Iosif I Mușat și cu toată curtea și sute de credincioși cu făclii în mâini. Procesiunea Sf. Mare Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava a continuat spre Suceava, capitala Moldovei și cetatea de scaun a Mușatinilor, iar moaștele au fost așezate în catedrala domnească, unde se ungeau domnii țării, adică în biserica Mirăuților.

În data de 2 iunie 1622, moaștele Sf. Ioan sunt scoase în cetate pentru o procesiune cu multe rugăciuni și lacrimi spre a apăra orașul de hordele cazacilor zaporojeni ce voiau să jefuiască Suceava. Și, minune, începe o ploaie torențială ce înalță apele din jurul cetății, împiedicându-i pe cazaci să intre în oraș.

Din anul 1686, sub domnia lui Constantin Cantemir, pe când era mitropolit al Moldovei marele cărturar Dosoftei, năvălind în țară oști tătare și poloneze, conduse de craiul Ioan Sobieski, sfintele moaște sunt duse de mitropolitul Dosoftei, împreună cu toate odoarele Mitropoliei, în Polonia, la Zolkiev. Moaștele Sf. Ioan sunt depuse în biserica unei mici mănăstiri catolice, unde au stat în pribegie 97 de ani. Tot acolo a murit și mitropolitul Dosoftei, în anul 1693.

Multe minuni s-au făcut la racla sfântului, încât polonezii nu voiau să înapoieze racla moldovenilor. Dar în anul 1783, Dosoftei, episcopul de Rădăuți îl convinge pe împăratul Austriei, Iosif, care a trecut prin Suceava, să dea înapoi acest prețios odor al Moldovei. Din Polonia cortegiul cu moaștele sfântului a plecat noaptea, ca să nu simtă poporul, iar pe cale s-au făcut numeroase minuni de vindecare cu tot felul de bolnavi. În Suceava sfintele moaște au fost așezate în biserica Sfântului Gheorghe, ctitorită

de Bogdan al III-lea cel Orb, azi Măn. Sf. Ioan cel Nou de la Suceava.

În timpul primului război mondial, moaștele Sfântului au părăsit din nou, de nevoie, țara. Ororile primului război mondial au cuprins întreaga Europă și multe bunuri s-au pierdut atunci sau au fost înstrăinate. În scopul ocrotirii lor, sfintele moaște au fost duse la Viena și adăpostite până la 25 iulie 1918 în paraclisul ortodox român de acolo.

Revenirea la patria-mamă a ținuturilor bucovinene a făcut ca Sf. Ioan cel Nou să fie iarăși ceea ce a fost odinioară, „ocrotitorul a toată Țara Moldovei”. Moaștele Sf. Ioan cel Nou de la Suceava nu sunt întregi în raclă deoarece trupul mucenicului a fost tăiat de chinători în bucăți, iar mai apoi mici părți din moaște au fost dăruite de Mitropolia Moldovei unor biserici.

Sf. Ioan este prăznuit pe 2 iunie, iar aducerea moaștelor sale la Suceava, pe 24 iunie.

Povestește Părintele Ioanichie Bălan cum Părintele Cleopa s-a salvat de la moarte prin rugăciune la Sf. Ioan cel Nou de la Suceava: „Odată, fratele Constantin a plecat peste munte la sora sa, Ecaterina, de la Măn. Agapia Veche. În pădure, la locul numit Poiana Trapezei, s-a văzut înconjurat de o turmă mare de porci mistreți, fiind amenințat de moarte. Văzând că se apropie de el, a început să cânte cu voce tare condacul Sfântului Ioan cel Nou de la Suceava: „Apărătorului și sprijinitorului creștinătății...”. În clipa aceea nu a mai văzut nimic în jurul său. După ce a mai urcat puțin și a ajuns în vârful dealului, de spaimă și de oboseală a căzut la pământ. După ce și-a revenit, cu mare greutate a ajuns la Măn. Agapia Veche.” ❖

SÂMBĂTA MORTILOR MOȘII DE VARĂ

În fiecare an, în sâmbăta dinaintea Duminicii Pogorării Duhului Sfânt sau a Rusaliilor, în bisericile ortodoxe de la noi se săvârșesc slujbe de pomenire generală a celor adormiți. Ziua aceasta mai este cunoscută în tradiția noastră și cu denumirea de Moșii de vară. Părinții Bisericii au rânduit ca în general sâmbăta să se facă pomenirea celor adormiți, pentru că este ziua în care Mântuitorul Iisus Hristos a stat cu sufletul în iad, eliberându-i apoi de acolo pe Adam și Eva și pe toți dreptii adormiți, odată cu Învierea Sa.

În Penticostar, cartea de cult care se folosește în această perioadă la strană, în dreptul Sâmbetei din săptămâna a 7-a după Paști este scris: „Se face pomenirea tuturor celor din veac răposați întru dreapta cinstire de Dumnezeu, întru nădejdea învierii și vieții veșnice”. Această pomenire se leagă atât de praznicul Învierii Domnului, fiind prima pomenire colectivă a celor adormiți după încheierea acestuia, cât și de Sărbătoarea Pogorării Duhului Sfânt care urmează. De asemenea, multe din cântările acestei zile sunt adresate sfinților mucenici, ca unii în care darurile Duhului Sfânt au rodit și strălucit, dar care sunt chemați acum ca mijlocitori pentru sufletele celor adormiți: „Întru cămărilor cerești vitejii mucenici neîncetat Te roagă, Hristoase: Pe credincioșii pe care i-ai mutat de pe pământ, învrednicește-i să dobândească bunătățile cele veșnice” (cântarea 1 din Canonul morților, alcătuire a lui Teofan). Vedem astfel că, pentru sufletele celor adormiți, aceste pomeniri generale sunt foarte folositoare, deoarece pentru ei se roagă atât Biserica luptătoare de pe pământ, cât și Biserica biruitoare din ceruri.

Sâmbetele morților

Sfânta noastră Biserică de Răsărit mărturisește nemurirea sufletului și crede în învierea morților. Biserica Ortodoxă a consacrat pentru pomenirea generală a morților o zi liturgică pe săptămână, și anume sâmbăta.

Între aceste sâmbete, două sunt destinate pomenirii generale a morților, și anume cea dinaintea Duminicii lăsatului sec de carne sau a Înfricoșătoarei Judecăți și cea dinaintea Pogorării Duhului Sfânt, amândouă având denumirea de „Moși”, adică zile în care facem pomenirea părinților, moșilor și strămoșilor adormiți întru Domnul. Ele se mai numesc „Moșii de iarnă” și „Moșii de vară” și sunt respectate în toate Bisericile Ortodoxe.

Sâmbăta dinaintea Rusaliilor ne rugăm pentru cei morți ca să se împărtășească și ei de mângâierea Sfântului Duh care S-a pogorât peste Sfinții Apostoli și de atunci cârmuiește

lumea în chip nevăzut.

Ziua săptămânală de pomenire a celor adormiți în care trebuie și putem să facem parastasele este sâmbăta și ea a fost din vechime închinată pomenirii morților. De ce? Pentru că în această zi Mântuitorul Iisus Hristos a coborât cu sufletul la iad pentru a-i elibera pe cei din veac adormiți.

Parastasele, ierurgii speciale

Slujbele în care sunt pomeniți cei adormiți întru Domnul sunt cunoscute sub denumirea de „parastase”. Ele sunt ierurgii speciale, la care trupul mortului, nefiind de față, este simbolizat prin colivă. Verbul grecesc „paristemi” înseamnă a se alinia alături de cineva, a sta în rând cu cineva, a fi camaradul de luptă, apropiatul cuiva. Parastasul este slujba prin care noi ne alăturăm, prin rugăciune, celui mort, și ne înfățișăm lui Dumnezeu cu rugăciuni ca El să ierte păcatele celui adormit. Acestea se pot face ori de câte ori dorim să ne rugăm pentru cel adormit împreună cu Biserica.

Parastasele sunt momente de întristare, de interiorizare sufletească și de comuniune cu cei adormiți, iar parastasele din Sâmbetele morților se săvârșesc în biserică, în strânsă legătură cu Sfânta Liturghie.

Pomenirea celor adormiți la Sfânta Liturghie

La Proscomidie, preotul scoate părticele - miride - din prescură atât pentru cei vii cât și pentru cei adormiți. Ele sunt așezate pe Sfântul Disc, alături de partea care reprezintă pe Hristos cel răstignit, numită Agneț, pentru ca dragostea lui Hristos cel jertfit Tatălui pentru neamul omenesc să se reverse și asupra noastră și a lor. Scoțând aceste părticele, preotul rostește numele celor vii și celor răposați. Pomenirea lor de către preot este îndreptată spre Hristos, Îl face și pe Hristos să-i pomenească în fața Tatălui.

La Proscomidie se pot pomeni toți cei care au murit nedespărțiți de Biserica. Cei care au murit în dispreț cunoscut față de Dumnezeu, nu pot fi pomeniți (cum ar fi sinucigașii sau cei incinerăți). Deci, cel mai important

lucru pentru cei adormiți este să-i pomenim la dumnezeiasca Liturghie. Toate celelalte, parastasele, milosteniile sau lucrurile împărțite, nu fac altceva decât să însoțească această pomenire.

Pâinea și vinul, daruri euharistice la pomenirea morților

Între lucrurile sau darurile absolut necesare pentru săvârșirea slujbei parastaselor și a Sfintei Liturghii, în special, fac parte și cele două elemente principale ce întrețin viața omului: pâinea și vinul. Pâinea, colacul sau prescura sunt necesare ca daruri pentru cel adormit, întrucât ele reprezintă, datorită compoziției lor, trupul celui răposat. Grâul, ce stă la baza acestor compoziții, este arătat de către Mântuitorul ca simbol al învierii morților.

Simbolismul vinului este acela al aromelor sau balsamului cu care mironosițele au uns Trupul lui Iisus după moarte. Stropirea cu vin peste mort sau peste daruri este simbol al curățirii de păcate.

Întrebuințarea pâinii și vinului este simbol al vieții veșnice pe care o aduce transformarea acestor daruri în Sfânta Euharistie.

Pentru cei care nu s-au învrednicit de aceste daruri în această viață, Biserica se roagă prin darurile de vin și prescură aduse în fața Sfântului Altar de către cei rămași în viață, din care se săvârșește jertfa euharistică pentru sufletele celor adormiți din familia lor. La sfârșitul parastasului, după ce preotul face apolisul, rostește formula introductivă „Întru fericită adormire...” și se cântă solemn imnul „Veșnica pomenire” de trei ori. În timpul acesta, preotul și rudele mortului ridică și leagănă coliva, vinul și celelalte daruri, simbolizând înălțarea sufletului spre cer. ❀

SFÂNTUL IOAN GURĂ DE AUR DESPRE CREȘTEREA COPIILOR

Vă rog din suflet și vă implor să aveți mare grijă de copiii voștri și să căutați mântuirea sufletului lor. Să urmați exemplul lui Iov, care, fiindu-i teamă ca nu cumva copiii lui să păcătuiască fie și cu cugetul, aducea jertfe și se ruga mult pentru ei. Să urmați pilda lui David, care, atunci când a murit, l-a chemat lângă el pe fiul său, viitorul rege Solomon și, în loc să-i lase bogății, l-a povățuit: „Fiul meu, dacă vei trăi întru evlavie, nicidecum nu vei păți nimic rău, toate îți vor merge bine și viața ta se va petrece în liniște. Însă, dacă nu te vei face plăcut lui Dumnezeu și vei fi lipsit de ajutorul Său, rangul tău împărătesc nu-ți va folosi la nimic. Căci fără evlavie, și bunurile pe care le ai le vei pierde, și prin mari rușini vei trece. Evlavia te va ajuta să dobândești și cele care-ți lipsesc” (Parafrază la III Regi 2, 1-4).

❖ Trebuie, așadar, ca părinții să se îngrijească nu de cum vor dobândi bani copiii lor, ci de cum vor dobândi evlavie și bogăție sufletească. Trebuie să-i educe astfel încât să nu aibă nevoie de multe lucruri, să nu se dedea dorințelor vremurilor de astăzi. Trebuie încă să cerceteze cu atenție când ies copiii lor din casă și când se întorc, unde se duc și cu cine se întovărășesc. Dacă nesocotesc aceste îndatoriri ale lor, vor da răspuns la Dumnezeu. Dacă ni se cere socoteală pentru cât ne-am îngrijit de alții – căci spune Scriptura că „Nimeni să nu caute pe ale sale, ci fiecare pe ale celui alt” (I Corinteni 10, 24), cu atât mai mult ni se va cere răspuns pentru cum am avut grijă de copiii noștri.

❖ Tu, însă, faci tot ce poți pentru ca fiul tău să dobândească un cal frumos, o casă spațioasă, un ogor sau o vie roditoare, trai bun și multe alte bunătăți pământești. Dar te gândești vreodată ca el să fie virtuos, înțelept și cumpătat? Fiindcă oricare ar fi bunătățile sale, oricât de mare ar fi averea lui, va pieri împreună cu el, dacă nu este virtuos și înțelept. Dimpotrivă, dacă în sufletul său există bărbăție și virtute, lesne le va dobândi pe toate, chiar dacă casa lui ar fi complet goală.

❖ Mari necazuri pătesc părinții aceia care nu vor să-și bată copiii, nici să-i mustre, nici să-i supere cumva, cu toate că trăiesc o viață dezordonată și imorală. De multe ori am văzut cum asemenea copii erau duși la tribunal și osândiți pentru fărâdelegile lor.

❖ Ce răspuns îți vei da lui Dumnezeu când te va cerceta pentru că nu te-ai sârguit să-l educi cum se cuvine pe copilul care ți s-a născut? Te va întreba

Domnul: „Nu te-am pus ocrotitor și dascăl al lui? Nu ți-am poruncit să-l călăuzești pe calea cea dreaptă?”. Ce vei putea spune atunci? Că a fost un copil dificil și n-a vrut să te asculte? Pe toate acestea trebuia să le vezi de la început, de când era mic, și puteai să-l modelezi cum voiai. Atunci l-ai fi obișnuit cu binele, dezrădăcinându-i din suflet spinii care, datorită vârstei lui fragede, ar fi ieșit ușor. Dacă te-ai fi ocupat atunci de el, patimile lui nu s-ar fi mărit și n-ar fi fost greu astăzi să le războiești.

❖ Să ne străduim, așadar, să le dăm copiilor noștri educație creștină, cu încredințarea că, atunci când vor avea evlavie și iubire de Dumnezeu, se vor deosebi și în viața pământească prin virtuțile lor. Căci toți îl respectă și-l prețuiesc pe omul virtuos și bun, chiar dacă ar fi el cel mai sărac; dimpotrivă, îl scârbesc și-l urăsc pe cel rău, chiar dacă ar fi el cel mai bogat.

❖ De aceea Apostolul (n.r.-Pavel) povățuiește: „Copii, ascultați întru Domnul de părinții voștri, căci așa este drept. Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta; aceasta este cea dintâi poruncă urmată de făgăduință: ca să-ți fie ție bine și să trăiești mulți ani pe pământ. Și voi, părinților, nu-i întărâtați pe copiii

voștri spre mânie; dimpotrivă, creșteți-i întru învățătura și certarea Domnului” (Efeseni 6, 1-4). Și înțeleptul Solomon spune: „Fiul școlit va fi înțelept” (Proverbe 10, 5). Și „cel ce cruță nuiaua își urăște fiul, dar cel care-l iubește îl muștră cu grijă” (cu blândețe dar și cu severitate) (Proverbe 13, 25).

❖ Nu le lăsați deci bogății, ci învățătura și virtuți. Astfel nu se vor sprijini pe moștenirea bunătăților materiale, și se vor distinge prin educarea minții și cultivarea sufletului. Acesta este cel mai bun mijloc pentru depășirea sărăciei și a tuturor problemelor vieții. Și dacă fiecare din noi se va îngriji să-și crească în felul acesta copiii, în cele din urmă toți, din generație în generație, ne vom afla pregătiți pentru venirea lui Hristos și vom fi răsplătiți de dreptul nostru Stăpân. Așa este. Dacă-l educi cum trebuie pe copilul tău și-l faci să aibă evlavie și iubire, dacă și el va face la fel cu copiii săi etc., se va alcătui un lanț binecuvântat datorită ție, care ai devenit rădăcina întregului bine.

❖ Educați-i, așadar, duhovnicește pe copiii voștri. Educați-vă și pe voi. În felul acesta vă veți mântui și veți intra în împărăția cerurilor, cu harul lui Hristos. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 28 MAI - 4 Iunie 2023

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 28.05	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 7-a după Paști (a Sf. Părinți de la Sinodul I Ecumenic) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 31.05	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 2.05	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 3.05	06 ⁰⁰ -11 ⁰⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți Sâmbăta morților – Moșii de vară
Duminică 4.05	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†) Pogorârea Sfântului Duh (Cincizecimea sau Rusaliile) Duminica a 8-a după Paști - Utrenia, Sfânta Liturghie